

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Hr. Erhard Jakobsen for en kort bemærkning, og så går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg må naturligvis erkende, at jeg ikke som visse kendte fremskridtsfolk har haft en pølsevogn eller noget som helst andet i erhvervslivet, men man kan vel erhverve et kendskab til økonomi på anden måde. Og så er der altså det, at der er pokker til forskel på en pølsevogns økonomi og en manufakturhandlers økonomi og så landets økonomi. Den gamle snak med, at det er som at drive en forretning – vel er det da ej! Danmark er ikke en forretning eller skal ikke være en forretning; der indgår mange, mange andre hensyn end de forretningsmæssige.

Men der er én ting, som jeg til gengæld har, som nok ikke mange i Fremskridtspartiet har. I de 16 år, hvor jeg var borgmester, havde jeg lejlighed til at tale med i hundredvis for ikke at sige tusindvis af mennesker, hvoriblandt mange netop var nogle, der forgæves havde været på socialkontoret, og som så i deres nød gik op til mig. Jeg kunne ikke altid råde bod på den; det er klart, det var heller ikke min opgave. Det sad der andre folk til.

Men derved fik jeg lejlighed til virkelig at sætte mig ind i, hvor alvorligt disse mennesker var stillet, og derfor kan jeg blive harm, hver gang nogen fortæller om det liv, som de mennesker kan føre derude, hvor de siger: De har det vel nok godt. Og tænk, der er en, der slipper en stor bruttoindkomst for at komme op på socialkontoret og hæve, hvad han kan få dér!

At man vil sige sådan noget i det danske Folketing! Jeg troede ikke, vi kunne synke så dybt.

Villy Søvndal (SF):

Velfærdsmodellen i Danmark blev udviklet som modvægt til den fri markedsøkonomi og en regulator for samfundsudviklingen som en modvægt imod fornedrelse, fattigdom og udstødelse. Vi befinder os i en historisk periode, hvor den sociale polarisering både her i landet og internationalt vokser kraftigt.

Den sociale polarisering består i, at når markedsøkonomien bliver den vigtigste eller eneste regulator, så er der nogle, der klarer sig godt, mens der til gengæld er en stor og stigende gruppe, der ikke klarer sig, fordi kravene og konkurrencen bliver stadig hårdere. De får rollen som samfundets tabere, de integreres ikke i

samfundslivet, hverken på det sociale eller menneskelige plan.

Det fælles ansvar over for udsatte grupper forudsætter, at vi som grundlæggende samfunds- og menneskesyn fastholder idealet om, at alle skal have mulighed for at deltage, spille en rolle i det rigtige samfundsliv og ikke i reserver. Altså et opgør med de sidste 20 års udvikling og en erkendelse af, at når det kommer til stykket, så er det, der kitter et samfund sammen, den fælles samhørighed. Det er dét, der gør et samfund mere rigt for os alle, fordi udstødelse er et udtryk for et kolossalt spild af menneskelige ressourcer.

Men det er klart, at problemet er størst for dem, der stødes ud. PRESS skrev om det i sit sidste nummer – en udgave, der hed »Lille velfærdsstat, hvad nu?«. De havde været rundt og snakke med folk, og så er det jo fantastisk at høre borgerlige ordførere sige, at det er noget, man vælger.

De kan berette om en anden historie. De kan berette en historie om det enkelte menneske, som føler, det er en tragedie at være til overs og være udstødt. De møder mennesker, som fortæller om smerten, om ydmygelsen, om håbløsheden, om skammen ved at være på samfundets bund.

Det er de samme mennesker, der så dagligt kan læse udsagn i Jyllands-Posten fra borgerlige ordførere, der siger, at det er en position, de selv har valgt sig. Det er en fantastisk afstand, de udsagn viser fra det virkelige liv. Man skulle tro, at borgerlige ordførere aldrig nogen sinde traf et virkeligt menneske, der enten var tvunget på dagpenge eller på bistandshjælp.

Med hensyn til hr. Kim Behnkes beregninger kunne man undre sig over, at der aldrig er nogen, der gør sig den intellektuelle anstrengelse at spørge: Hvor mange har vi på bistandshjælp? Hvad får de samlet udbetalt? Hvad betyder det pr. hoved? Sådanne tal vil nemlig tilbagevise, at det er en god eksistens at være på bistandshjælp. Folk går da ikke på bistandshjælp, fordi de ønsker det, men fordi vi har et samfund, der ikke har været i stand til at stille job til rådighed til dem.

Det er vel også derfor, at højrefløjens bud i den aktuelle velfærdsdebat indtil nu har været: Skær i velfærden, og lad så markedsøkonomien tage sig af resten.

Det er en vej, vi kender. Vi ved, hvad den fører til. Vi har set det i England, hvor der i dag er flere fattige, end der var på Dickens' tid. Vi